

Samo z galejo sna
more priti k meni.

DVE LJUBEZNI

Valentin Cundrič

Prijatelj,
med dvema ognjema
hodim.

Ne omehča je pomlad,
ne senčnati grmi,
ki vabijo.
Po krvi mi plujejo
otožne galeje,
in kadar jo vidim,
vesla udarijo krepko
kot zvon.

Druga bi mi z lasmi
in svilo
tla prekrila,
izkopala bi mi vodnjak
na dvorišču
za žejo in igro,
če bi hotel.

Ne mara me, prijatelj,
čeprav jo posipam
z mandeljnovimi listi
in čeprav moja nežnost
hodi bosa za njo.

Druga bi mi odgrnila
postelj s pozlačenimi rokami,
poklicala bi me v vrbovino
in me z lasmi privezala
nase.
Pozabila bi glavnik ob ribniku,
zmedena.

Z dišečim glasom
kliče noč,
duhteča po prstenih valovih,
ki so z njiv planili.
Ona pa ne pride na okno
z dlanjo v laseh.
Imam zvezdnato vejo zanjo,
ki bo kmalu suha.

Druga se ne bi poslavljala
od sobe in postelje,
ne bi dajala rok spominom,
ki bi jo zadržali.
Ne objemala bi se z boječnostjo,
ki je iz objema
ne bi izpustila.
Ko bi jo nesel
daleč stran od vrta,
bi imela roko na očeh.
Zaspala bi mi v naročju,
globoko v gozdu
bi se prebudila.

Ona pa mi drgeta pod rameni
kot bičevje v srhu.
Drgeta, ko ji odpiram oči,
v katerih nisem zapisan.
Drgeta, ker je samo usmiljena.

Druga hodi z nežnostjo
kot žanjica s srpom
za mano.
Ljubi me.

Ona je pa samo usmiljena.
Ljubezni ne okraši
z nageljni.

Prijatelj,
med dvema ognjema
hodim.